



Αυτός πού φοβάται την ασθένεια του σώματος, δεν φτάνει στο μέτρο των φυσικών του δυνατοτήτων ούτε μπορεί ν' αποκτήσει τις αρετές- αν όμως προσπέφτει κανείς στο Θεό σε κάθε κόπο του, ο Θεός έχει τη δύναμη να τον αναπαύσει. Γιατί, αν ο Γεδεών δεν έσπαγε τις στάμνες, δεν θα μπορούσε να δει το φως των λαμπάδων (Κριτ. 7:20). Έτσι και ο άνθρωπος, αν δεν καταφρονήσει το σώμα, δεν θα μπορέσει να δει το φως της Θεότητας.

Πρόσεχε τον εαυτό σου από τη μητέρα των κακών, τη φιλαυτία, πού είναι ή παράλογη αγάπη του σώματος. Άπ' αυτή γεννιούνται, μοιάζοντας εύλογοι, οι πρώτοι και εμπαιθείς και γενικότατοι λογισμοί, δηλαδή της γαστριμαργίας, της φιλαργυρίας και της κενοδοξίας, πού σχηματίζονται παίρνοντας αφορμή από την αναπόφευκτη τάχα ανάγκη του σώματος κι άπ' αυτούς πάλι γεννιέται όλος ο κατάλογος των κακών. Είναι ανάγκη λοιπόν να προσέχουμε και να την πολεμούμε με μεγάλη νύψη. Και όταν αφανιστεί ή φιλαυτία, αφανίζονται μαζί της όλα όσα γεννιούνται άπ' αυτή.

Το πάθος της φιλαυτίας στον μεν μοναχό υποβάλλει να λυπάται το σώμα του και να του χορηγεί τροφή πέρα άπ' όσο πρέπει συγκαταβατικά δήθεν, για να μπορεί να

κυβερνηθεί , κι έτσι σιγά-σιγά παρασύρεται και πέφτει στο βάραθρο της φιληδονίας· στον κοσμικό, από το άλλο μέρος, υποβάλλει να φροντίζει πώς να ικανοποιεί τις επιθυμίες του. Τη φιλαυτία αντιμάχονται ή αγάπη και ή εγκράτεια. Εκείνος πού έχει τη φιλαυτία, είναι φανερό ότι έχει όλα τα πάθη. Κανένας δεν μίσησε τη σάρκα του, λέει ο απόστολος (Εφ. 5:29), αλλά τη σκληραγωγεί και τη χρησιμοποιεί ως δούλη (Α΄ Κορ. 9:27), μην παρέχοντας της τίποτε άλλο παρά τροφές και ενδύματα (Α΄ Τιμ. 6:8), κι άπ’ αυτά όσα της χρειάζονται για να ζει. Μ’ αυτόν τον τρόπο την αγαπάει κανείς απαθώς και την τρέφει σαν υπηρέτρια των θείων και την περιποιείται δίνοντας της μόνο όσα θεραπεύουν τις ανάγκες της. Όποιον αγαπάει κανείς, αυτόν βέβαια και περιποιείται πρόθυμα. Αν λοιπόν κανείς αγαπάει το Θεό, οπωσδήποτε κάνει πρόθυμα και εκείνα που του αρέσουν. Αν αγαπάει τη σάρκα, κάνει εκείνα πού την ευχαριστούν. Στο Θεό αρέσουν ή αγάπη, ή σωφροσύνη, ή θεωρία και ή προσευχή. Στη σάρκα (αρέσουν) ή γαστριμαργία, ή ακολασία και “όσα αυξάνουν αυτά τα (δύο) πάθη. Γι’ αυτό «οι εν σαρκί όντες Θεώ αρέσαι ου δύνανται» (Ρωμ. 8:8), «οι δε του Χρίστου την σάρκα εσταύρωσαν συν τοις παθήμασι και ταις επιθυμίαις» (Γαλ. 5:24). Αν ο νους στραφεί προς το Θεό, έχει το σώμα δούλο του και δεν του παρέχει τίποτα παραπάνω άπ’ ότι χρειάζεται για να ζήσει. «Αν όμως στραφεί προς τη σάρκα, υποδουλώνεται στα πάθη και φροντίζει πώς να ικανοποιεί πάντα τις (κακές) επιθυμίες του.

*Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής*